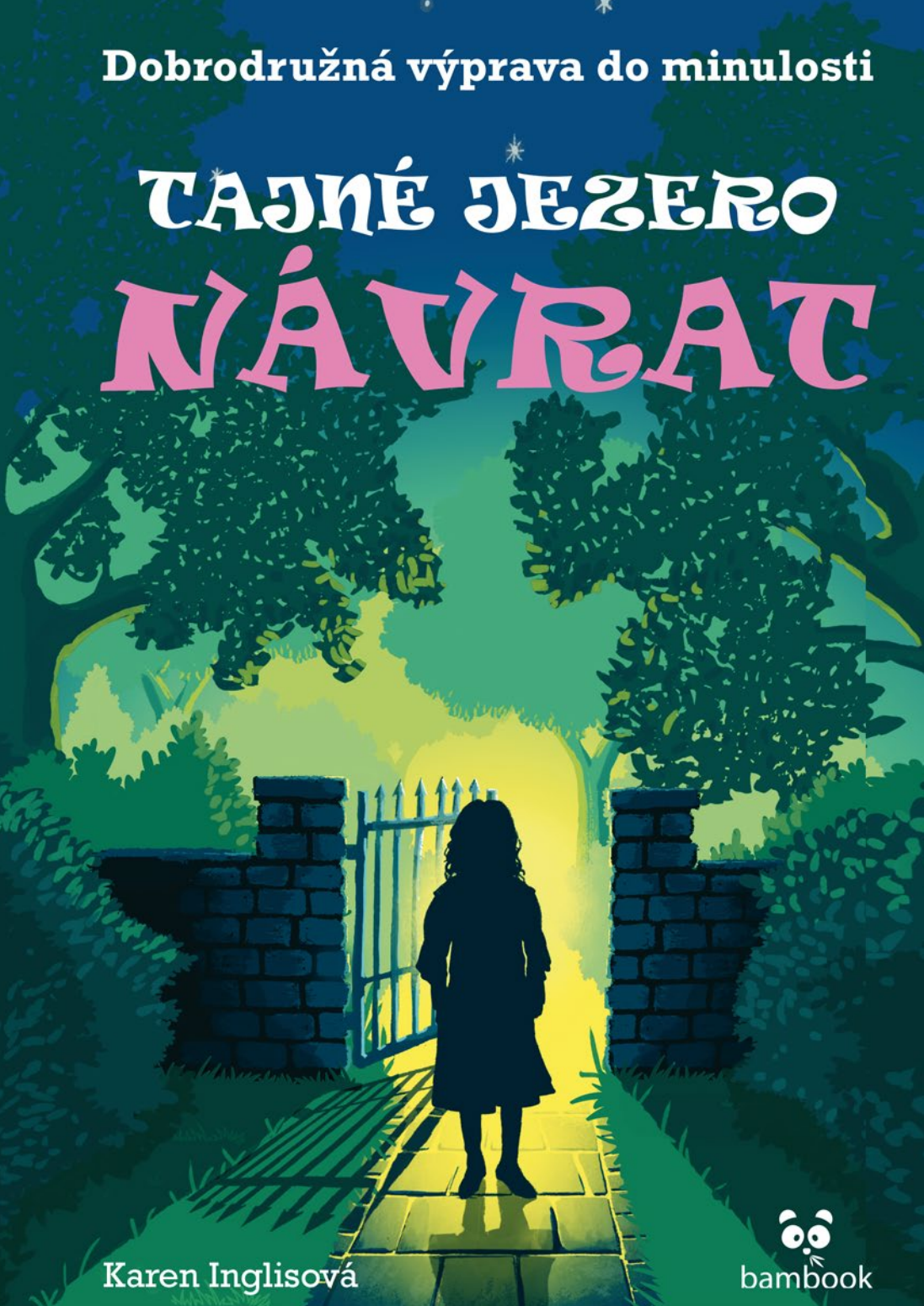

Dobrodružná výprava do minulosti

TAJNÉ JEZERO NÁVRAT

Karen Inglisová

bambook

TAJNÉ JEZERO

NÁVRAT

Karen Inglisová

Příznivcům Tajného jezera

Věnováno tisícům čtenářů, mladým i starým, kteří četli *Tajné jezero* a zamilovali si ho. Včetně těch, kteří mi psali a chtěli vědět, zda napíšu další díl, i těch, kteří k *Tajnému jezeru* zveřejňovali své dojmy. Tahle kniha je pro vás a samozřejmě pro všechny nové čtenáře.

Přeji vám příjemnou zábavu!

Karen Inglisová

Hlavní postavy:

Minulost (1912)

Domácnost Gladstonových

Sofie Gladstonová

Emá Gladstonová

slečna Walkerová – Emina a Sofiina vychovatelka

paní Howová – hospodyně

Eliza – služebná

Henry Gladstone – tatínek (mimo domov)

Konstancie Gladstonová – maminka (mimo domov)

doktor Abbotts – Emin lékař

sestra Bagshawová – noční ošetřovatelka

Domácnost Kubersonových

Lucie Kubersonová

Lady Kubersonová – Luciina maminka

slečna Cowleyová – Luciina vychovatelka

paní Dunfordová – hospodyně

Nancy – služebná

Ellis – majordomus

Josef – vrchní sluha

Lord Kuberson – Luciin otec (mimo domov)

Artur Kuberson – Luciin bratr (mimo domov)

Další postavy:

Janek

Jakub – Jankův táta

Betty – Jankova máma

Sidney – sirotek / adoptovaný Jankův bratr

Současnost (kolem roku 2012)

Stela Hokenová

Tom Hoken

paní Hokenová – Stelina a Tomova maminka

Hana – Stelina nejlepší kamarádka

Horác – bývalý zahradník

pan Hoken – Stelina a Tomův tatínek (mimo domov)

Pád

„Au, to bolí!“ vykřikla Ema, když jí paní Howová, hospodyně Gladstonových, začala čistit ránu dezinfekcí.

Paní Howová si starostlivě prohlížela ošklivou ránu na Emině holeni. Poté zranění podle pokynů doktora Abbottse, které jí vysvětlil předchozího rána, opatrně ovázala.

„Tak, hotovo, slečno Emo. Brzy budete zase v pořádku. Teď si odpočiňte. Pan doktor Abbotts se na vás zítra přijde podívat.“

Když paní Howová poodstoupila, Ema si netrpělivě povzdechla. „Trvá to *strašně dlouho*,“ zašeptala vyčerpaným hlasem. Do pokoje začaly tu a tam pronikat první paprsky ranního slunce, které se paní Howové míhaly po obličejí, takže Emě připadalo, jako by se celá místnost lehce chvěla. Ema zavrtěla hlavou a rukama si přejela přes kruhy pod očima, aby ze sebe setřásla ospalost. Přesto se jí opět začaly klížit oči. „Taková *nuda!*“ zamumlala a ucítila, že ji přemáhá spánek. Otočila na jasně bílém polštáři hlavu na stranu a téměř okamžitě usnula.

Ve vedlejším pokoji se zatím Sofie Gladstonová, Emina sestra, prohlížela ze všech stran v zrcadle a na krku si upravovala neexistující perlový náhrdelník. Takhle to viděla matku dělat už nejméně tisíckrát. Nemohla se dočkat, až bude dost velká na to, aby si mohla nanést rtěnku a obléct šaty dlouhé až na zem, které se budou ve světle lustrů nádherně lesknout. Uplynul teprve týden od jejích třináctých narozenin, ale ona už snila o tom, až jí bude osmnáct a bude se moct konečně zúčastnit prvního plesu.

Nadcházející sobotu bylo v plánu zajet do města na baletní představení (dárek od rodičů, kteří teď byli na cestách) a Sofie se těšila, že si oblékne své nové šaty v meruňkové barvě.

Její rozjímání přerušilo tiché zaklepání. Ve dveřích pokoje se objevila hlava slečny Walkerové, Sofiiny a Eminy vychovatelky. „Sofie, mohu s tebou na okamžik mluvit, prosím?“

„Jistě, slečno Walkerová. Pojdte dál. Co říkáte na můj výběr šatů na příští sobotu? Nejsou nádherné?“ Sofie sáhla do skříně a vytáhla z ní šaty, které jí matka koupila těsně předtím, než odjela do Itálie. „Maminka měla pravdu. Tenhle odstín oranžové mi opravdu moc sluší!“ Sofie si přiložila šaty k dlouhým světlým vlasům, které jí v loknách splývaly pod ramena.

„A podívejte!“ dodala a zvedla sametovou taštičku. „Maminka s tatínkem mi tu nechali ještě tohle, i s pěti šilinky uvnitř, jako překvapení k narozeninám!“

Slečna Walkerová přikývla a usmála se, ale v duchu přemýšlela, jaká následující slova zvolit. Sofie neměla změny plánu ráda, obzvláště pokud se týkaly jí samotné. Ale nedalo se nic dělat.

„Ty šaty jsou překrásné, Sofie. Teď k té sobotě...“ prohlásila guvernantka a odkašlala si. „Obávám se, že nesu špatné zprávy. Budeme to muset odložit. Emin stav se nelepší tak rychle, jak jsme doufali, a i kdyby se zdálo, že to zvládne, nejsem si jistá, zda by nám pan doktor Abbotts výlet do města tak brzy dovolil.“

Sofie ucítila, jak se jí úzkostí sevřel hrudník a do tváří jí začala stoupat horkost. „Ale vždyť je to až téměř za týden. Určitě –“

„Já opravdu nevím, Sofie. Jen jsem tě chtěla raději včas varovat. Víím, jak moc ses na to těšila, ale zdraví tvé sestry je na prvním místě. A když tu navíc nejsou vaši rodiče, nechci –“

„*Ale vždyť je to jen obyčejná rána na noze!* Nechápu, proč je kolem toho takový povyk! Potom už nebudou k dostání vstupenky!“

„Já vím, Sofie, já vím.“ Slečna Walkerová nepřestávala mluvit klidným hlasem. „Uvidíme, jak to bude vypadat zítra. Paní Howová se sice přesně řídí instrukcemi doktora Abbottse, ale zranění se nehojí a Ema se zdá hrozně slabá. Nicméně ty se teď hezky připrav. V 11 hodin se sejdem v knihovně. Čekají nás latinská slovesa.“

Paní Walkerová se otočila k odchodu a Sofie rozzlobeně stiskla zuby. Jakmile se za vychovatelkou zavřely dveře, naštvaně dupla a svezla se na postel. Proč jen si její sestra, pro všechno na světě, musela vybrat ke svému pádu ze schodů zrovna tenhle týden? Proč prostě nemohla být jako ostatní děvčata a trávit svůj volný čas čtením či vyšíváním? Proč vůbec pořád trávila tolik času s Lucií na zahradě? Sofie se otočila na záda a zírala na zdobený strop. Propracované štukové obrazce se jí v slzách slévaly. Sevřel se jí žaludek. Už si zvykla na to, že všichni v okolí její sestru označují za bystrou a vtipnou, přestože – nebo právě protože – byla poněkud divoká. Nedávno však Sofie zaslechla své rodiče, jak o Emě mluví jako o „naší *roztomilé* mladší dceři“. Sofii při těch slovech píchlo u srdce. Nikdy neslyšela, že by se rodiče takhle vyjádřili o ní – měla pocit, že jejich pozornost si musí zasloužit mnohem větším úsilím. A teď měla Sofie navíc o svůj velký den, který pro ni rodiče připravili, úplně přijít.

Krtci se vracejí

„Skvělá práce, paní Howová,“ pochválil doktor Abbotts hospodyní následujícího rána. „Je to sice stále trochu nateklé, ale myslím, že už brzy se rána začne hojit. Mažte jí to nadále karbolovou mastí a nezapomeňte hodně větrat. A hlavně dbejte na čistotu, ať se nám do rány nedostane infekce. Přijdu zase zítra.“

Dnes tu byl doktor Abbotts už potřetí a Emě jeho slova ještě pořád zněla v hlavě, když později odpoledne ležela v posteli a dívala se do zahrady. Polehávání ji nebavilo. Číst nedokázala – i když v domě nedávno nainstalovali moderní elektrická světla –, protože dřív než dočetla stránku, začaly se jí únavou zavírat oči.

Paní Walkerová byla moc milá, chodila jí předčítat, a občas za Emou přišla i Sofie, jenže ji rozčilovalo, že Ema je tak slabá, že nedokáže dohrát ani jednu hru dámy. Paní Howová porušila domácí pravidlo a dovolila Emě, aby si do pokoje vzala svého milovaného teriéra Harryho. Jenže právě teď by se Ema nejraději viděla s Lucií, svojí nejlepší přítelkyní,

kteřá bydlela v domě na opačném konci sdílené zahrady tady na Notting Hillu a se kterou minulé léto prožila tak báječné dobrodružství. Ema a Lucie si přísahaly, že o kouzelných krtcích a návštěvě Stely a Toma, dětí z budoucnosti, nikdy nikomu neřeknou. Jediný člověk, který o tom všem věděl, byl Janek, syn jejich pomocníka, nicméně Ema si byla jistá, že ten tohle tajemství nikomu neprozradí.

Ze všeho nejvíc si však Ema přála, aby mohla dostat slibu, který tehdy dala Stele: že se jí pokusí navštívit. Jenže to by se museli znovu objevit krtci a spolu s nimi tunel, jímž se lze dostat do budoucnosti. Uběhl podzim, začala zima a sníh přišel nezvykle brzy, takže s nočními výlety za krtky musely Ema s Lucií na nějakou dobu přestat. Navíc se kvůli návštěvám v období Vánoc sotva dostaly ven na zahradu. Teď v dubnu už bylo naštěstí mnohem tepleji, ale Ema mezitím vyšla ze cviku a vyklouznout po setmění nepozorovaně z domu pro ni už nebylo tak snadné. Nedávný pád ze schodů během nočního návratu představoval poslední kapku. Ještě že se Harry nerozštěkal!

x x x

Bylo kolem třetí hodiny v noci, když se Ema probudila. Zdálo se jí, že předtím v dálce zaslechla štěkot, ale teď bylo všude naprosté ticho. V ráně na holeni jí lehce cukalo. Od-

hrnula peřinu spolu s prořivanou pokrývkou stranou, naklonila se dopředu a prsty přejela přes okraje obvazu. Její kůže se v měsíčním světle pronikajícím pootevřenými okenicemi zdála výrazně bledá. Emě připadala horká, hladká a tvrdá jako leštěné dřevo. Ema si znovu lehla a snařila se pohodlně uvelebit, když vtom opět zaslechla vzdálené štěkání. Harry z domu neutekl od té doby, co se tu objevili Stela a Tom. Štěkal opravdu on? Ema se dlaněmi zapřela do matrace a s námahou se posadila. Pak pomalu spustila nohy dolů z postele. Chvilku přemýřlela, jestli má rozsvítit noční lampičku, ale nakonec to neudělala. Když se chodidly dotkla koberce, zraněnou nohou jí projela tak ostrá bolest, že ji zase rychle zvedla a už si netroufala se na ni postavit. Po jedné noze doskákala k oknu.

Vzdálený štěkot pominul, narozdíl od Eminy zvědavosti. Rozevřela vysoké dřevěné okenice, aby lépe viděla do zahrady. Všude byl klid a trávník zaléval stříbrný svit měsíce. Ema si vzpomněla, jak se s Tomem, Stelou a Jankem tenkrát krčili uprostřed noci v křoví na zahradě a sdíleli si svá tajemství, poté co je Ema přistihla při vloupání do kuchyně, a usmála se. To byla zábava! A jak se potom polekala, když v krbu zahlédla houpající se boty, když se ti tři schovávali v komíně.

Ema si tiše povzddechla. Co asi Stela a Tom právě teď dělají? Jestlipak na ni občas myslí? A na Lucii a na Janka? Není Stela zklamaná, že za ní s Lucií nedorazily, přestože jí to slíbily? Ema doufala, že ne. Jaké štěstí, že může tohle tajemství sdílet s Lucií, bez ní by si Ema myslela, že se dočista zbláznila a všechno si jen vymyslela.

Ema se opřela o okno. Stěny pokoje se jí před očima lehce zhouply. Zase se jí vracela závrať a v noze jí najednou tepalo mnohem silněji. Přenesla celou svou váhu na zdravou nohu a natáhla se dopředu, aby zavřela okenici. V tu chvíli se ozvalo psí štěkání, a když se Ema zadívala do zahrady, téměř se jí zastavilo srdce. Zhluboka se nadechla. V dálce, na malé mýtince mezi stromy, zhruba uprostřed trávníku, pobíhali v malém kruhu čtyři krtci. O chvílku později jako by se po nich slehla zem.

Luciina návštěva

Ema se převalovala v posteli a snažila se najít vhodnou polohu, aby si netlačila na obvaz. Poté, co zahlédla krtky, nedokázala vůbec usnout. Když otvory v okenicích konečně pronikly první paprsky ranního slunce, s úlevou si oddechla. Za chvíli už se v dolním poschodí začalo ozývat otevírání a zavírání dveří, jak se probouzelo služebnictvo. Za pár minut se otevřely dveře do Emina pokoje. Vešla paní Howová s tácem, na němž stála sklenice mléka, vařené vejce a pod stříbrným poklopem několik teplých toastů.

„Ach, vy už jste vzhůru? Jak se dnes mámete?“ Hospodyně položila tác na malý stolek.

„Mnohem lépe,“ odpověděla Ema, což byla pravda jen napůl. V ráně jí pořád ještě cukalo, ale rozhodla se, že si toho nebude všímat. „Mohla by dnes za mnou přijít Lucie, prosím? Strašlivě se nudím!“

Paní Howová se usmála. „V deset hodin se tu zastaví pan doktor Abbotts. Uvidíme, co na to řekne.“ Opatrně nadzdvihla peřinu a prohlédla si Eminu ránu. „Úplně

dobré to tedy zatím není, ale alespoň se to nehorší. To jsem moc ráda. Pojdte, pomůžu vám do koupelny.“

Ema se opřela o její paži a pomalu se belhala přes pokoj. Pokaždé, když lehce došlápla na zraněnou nohu, holení jako by jí projel blesk, takže bolestí zatínala zuby.

„Určitě můžete chodit, slečno Emo?“

„Rozhodně,“ prohlásila Ema. „Bolí to jen trošičku.“ Což byla lež, ale Ema za žádnou cenu nehodlala riskovat zrušení Luciiny návštěvy.

x x x

„Nu, dobrá zpráva je, že se dnes cítíte o mnoho lépe, moje milá. Méně dobrá zpráva je, že rána se nehojí tak rychle, jak bych si přál, takže se obávám, že si ještě pár dní poležíte, slečno Gladstonová,“ uzavřel svou prohlídku doktor Abbotts a zaklapl kufřík.

„Pane doktore, prosím, mohla by za mnou dnes na oběd přijít moje nejlepší přítelkyně Lucie? Strašně moc bych ji chtěla vidět! Příšerně se tu nudím!“ Ema vrhala na doktora a paní Howovou prosebné pohledy.

Lékař na okamžik zaváhal, pak se usmál a přikývl. „Nu, nijak nakažlivá nejste, takže nevidím důvod, proč by vás přítelkyně nemohla navštívit. Jen mi prosím slibte, že budete dávat pozor, abyste měla nohu stále nahoře. A dejte si